

Grund er den, at det altid er en egen Sag i en Lov, der handler om en enkelt bestemt Gjenstand, at komme ind paa et langt større Spørgsmaal, som ligger udenfor samme, ved en Art Improvisation. Denne Sætning er jo almindelig; man mener maaste, at den er for almindelig og derfor ikke praktisk; men nu er det dog vist med Hensyn til flige Sætninger, at, naar de ere rigtige, ere de i Reglen ogsaa praktiske, og det turde ogsaa vise sig i nærværende Tilfælde, naar man kommer nærmere ind paa Sagen. Vi have jo hørt af den høitærede Ordfører, at det, som han først lagde Bægt paa, var Firmabekjendtgjørelserne, men der staaar noget Mere, der staaar Udtryk, som vise, at man slet ikke kan gjøre sig Rede for, hvor langt Bestemmelsen kan strækkes. Naar der staaar: „Bekjendtgjørelse om Firmaer, om Patenter“, saa vide vi, hvad det er; om „Enevret paa videnskabelige eller kunstneriske Frembringelser“ det kunne vi maaste ogsaa klare os nogenlunde, men derimod staa vi aldeles dunkelt ligeoverfor „og andre Bekjendtgjørelser, som efter Tidenss Diemed findes egnede dertil“, og det hører ikke op dermed „selv om Bekjendtgjørelsen efter de deraf gjældende Love hidtil har skullet ske andetsteds“. Dette Sidste er et meget farligt og meget misligt Tillæg og bliver det saa meget mere, som det har viist sig, at den samme Lov, som jeg havde om, hvad der egentlig derved var sagt og tilfattet, ogsaa findes hos Andre. Jeg har spurgit to af mine juridiske Kolleger om, hvorledes de opfattede Bestemmelsen, om de opfattede den saaledes, at der med den Bestemmelse, som fandtes i andre Love, om Bekjendtgjørelse paa anden Maade, skulde være ophævet, eller om den skulde vedblive at være gjældende saaledes, at det, som Indenrigsministeren kunde paabyde, kun var et Tillæg, et Plus. En har ment, at det Sidste var Tilfældet, at den gamle lovbestemte Bekjendtgjørelsesmaade med de dertil knyttede Virkninger skulde vedblive, en Anden har ment, at den skulde ophøre, saaledes at den nye Bekjendtgjørelsesmaade i Tidenden skulde være den eneste, og for saa vidt der altsaa knyttede sig bestemte Retsvirkninger til Bekjendtgjørelsen, skulde de nu være overførte til Bekjendtgjørelsen i den her omhandlede Tidende. For det Første staaar det altsaa ganske uklart, hvorvidt Bestemmelsen kan strækkes, og dernæst er det uklart i og for sig, hvad det er for en Bemyndigelse, der gives Indenrigsministeren; i begge Tilfælde mener jeg, at, hvor Lovgivningen har givet bestemte Regler om saadanne Bekjendtgjørelser, som kunne have stor Betydning, og hvortil der kan knytte sig bestemte Virkninger, gaar det ikke an at give en ubestemt Bemyndigelse til Indenrigsministeren, at forekrive en ny Bekjendtgjørelse, uden at vide, hvad den ret egentlig betyder. I ethvert Tilfælde tror jeg, at det er rigtigst at følge den ærede Landssthingsmand og udstemme det 2det Stykke af § 8. Er der virke-

lig tilstrækkelig Grund til at bringe et Tillæg ind om Noget, der ligger udenfor Lovens egentlige Ramme, nu vel! saa staaar Spørgsmaalet aabent til 3die Behandling; men jeg tror, at det vil være en bestemt Forbedring, at dette Stykke i Diebliffet gaar ud. — Et andet af den ærede Landssthingsmands Forslag, som jeg synes, man skulde ham allerede nu særlig at omtale, fordi ogsaa der Sagen kan blive noget klarere, er, som sagt, Forslaget under Nr. 10, der gaar ud paa, at Regjeringsudfastets § 17 første Stykke skulde blive staaende. Det vil erindres, at det hedder her: „Naar Nogen paa Varer eller disses Emballage u hjemlet anbringer en Andens ved nærværende Lov beskyttede Varemærke eller en Andens Navn eller Navnet paa en fast Eiendom, der er Tilvirkningssted for de af en Anden frembragte Varer, eller paa et Firma, hvorover en Anden har Naadighed, eller naar Nogen bringer de paa saadan Maade betegnede Varer i Handelen, kan han efter den Forurettedes Paastand ved Dom tilpligtes at borttage de u hjemlede Betegnelser eller i fornødent Fald at tilintetgjøre selve Emballagen eller Værene, for saa vidt de endnu ere i hans Besiddelse eller staa til hans Naadighed.“ Jeg tror ikke, at jeg tager feil, at, da den ærede Ordfører omtalte dette Forslag, fremhævede han slet ikke det, som det synes mig, at det kommer an paa. Han fremhævede nemlig slet ikke, at her var Spørgsmaal om privat Paatale. Jeg ser ikke rettere, end at han maatte henvise et Spørgsmaal af denne Art til at være en offentlig Politirets-sag. Jeg tror ikke, jeg tager feil; men han omtalte slet ikke denne Forskjel mellem Lovforslaget og det, som vil fremgaa af Udvalgets Forslag, og nu forekommer det mig dog ganske klart, at Spørgsmaal af den Bestaaffenhed ikke bør henvises til offentlig Paatale. Særlig skal jeg yderligere bemærke, at der er et Punkt i § 17, 1ste Stykke, som utvilsomt falder bort efter Udvalgets Forslag, og som dog har sin Betydning, det er den Sætning, jeg før fremhævede: „eller naar Nogen bringer de paa saadan Maade betegnede Varer i Handelen“. Naar 1ste Stykke af § 17 blev staaende, var det maaste naturligt, at det andet Punktum i Udvalgets Forslag til § 17 blev noget lempet, men dette er noget Andet, det kunde i hvert Fald ske mellem anden og tredje Behandling. I det Mindste er jeg ikke overbevist af den ærede Ordfører om, at det kan være rigtigst at lade § 17 første Stykke falde ud. — I større Omfang over jeg virkelig ikke at lægge Beslag paa det høie Things Opmærksomhed ved disse Detailspørgsmaal. Men jeg gjentager, at jeg forudsætter, at det ærede Udvalg vil konferere med begge de Landssthingsmænd, som have bragt forskjellige Spørgsmaal under Overveelse. Det er ved den Art Spørgsmaal baade behageligt og nyttigt for Thinget, at de mere vanskelige Detailforhandlinger ere saa at sige afgjorte i Forveien i Udvalget.